

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 6 K, za druge izvenavstrijski dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležnike „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo Koroška cesta šte. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petivrstice za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. — Nezaprte reklamacije so poštnine proste.

Našim naročnikom!

Red je prav lepa reč. Pred vsem je treba, da se naročnina na liste v pravem času pošilja. Med čitatelji „Slov. Gospodarja“ jih je mnogo, ki še lista za letos niso plačali; da veliko jih je še celo, ki so nam list na dolg še za lansko leto. Ako take naročnike, ki so list dobivali celo leto, ob koncu leta tirjamo za naročnino, večkrat nočejo plačati. Upravništvo ima na ta način veliko zgubo. Zato pa bodemo od zdaj zanaprej listi pošiljali le tistim naročnikom, ki ga bodo plačali naprej.

Prosimo torej cenjene čitatelje, ki nam še dolgujejo naročnino za letos ali morebiti celo za več let nazaj, da to v teku meseca julija poravnajo. Kdor ne bo poravnal naročnine do 1. avgusta t. l., njemu se list ne bo več pošiljal.

Da pa bodejo cenjeni čitatelji „Slov. Gospodarja“ vedeli, do kdaj imajo list plačan in koliko je še naročnine na dolg, se bodo na to opomnili tekom meseca julija t. l. na posebni dopisnici.

Upravništvo „Slov. Gospodarja“.

Volilec!

Pri zaupnem shodu dne 5. julija t. l. so me zbrani zaupniki soglasno proglasili svojim kandidatom za državnozborni mandat IV. kurije volilnega okraja Celje-Brežice. Sprejemem to kandidaturu s toli večjem veseljem, ker se mi je poverila soglasno.

Naj se vrši ta volitev v znamenju sloge — in pokažimo svetu svojo trdno voljo, da hočemo v slogi vztrajati, kajti „sloga jači, nesloga tlači“.

LISTEK.

Dobrota je sirota...

(Saljiva črtica... Spisal J. Nabrok.)
(Konec.)

V tretjem nadstropju je stanovala stara vdova, kojoj so večkrat obiskovali njeni sorodniki in prijatelji. Tem je vselej postregla z dobrim ljutomercanom, ki ga je imela v kleti v steklenicah. Pri tej dobri ženski je sukala kuharico mlada deklina, ki je imela — kakor vse mlade kuharice — lepega „ženina“.

Nekega večera, ko vdove slučajno ni bilo doma, obišče rdečelično deklino njen „ženin“, ki je bil skoraj vedno žejen. In da bi revež ne umrl od žeje, kajti tudi ta večer ga je zelo „žgečkalo“ po goltancu, gre usmiljena nevesta v klet po vino. In tedaj — zagrabila je že bila za steklenico, zašumi nekaj za njo, kakor bi kdo tri vreče orehov stresel, ona se obrne... oj groza! Strašna prikazen, zavita v veliko belo rjuho stoji pred njo!

Dekletu pada luč na tla, lasje ji stopijo po koncu in stojijo, kakor ježu bodice, na pol mrtva se privleče k svojemu ženinu nazaj, ki je zahvalil potem Boga, da je luč padla na tla, ne pa steklenica.

Kaj je videla nesrečna kuharica?

Rotila se je, prisegla bi tisočkrat, da se ji je prikazal stari lastnik hiše, kakor je bil živ in mrtev in ji zažugal s pestjo. — Vsi posli v hiši so se od groze in strahu prekrižavali... Zvečer pa ni bilo mogoče nikogar spraviti več v klet...

Stopim toraj pred Vas s prošnjo, da mi blagovolite dne 17. julija t. l. soglasno oddati svoje glasove.

Omenim, da sem leta 1850 v Braslovčah v Savinjski dolini rojen, kjer imam tudi lastno posestvo. Služboval sem svoje dni kot okrajni sodnik nad 6 let v Gornjemgradu in 3 leta v Brežicah. Znan mi je torej skoraj ves volilni okraj. Sedaj službujem kot deželosodni nadsvetnik v Mariboru.

Moj program se popolnoma strinja z znanim programom naših drugih slovensko-štajerskih poslancev in slovesno izjavljam, da se hočem — v slučaju svoje izvolitve — ramo ob rami z drugimi našimi poslanci in v tesni zvezi z njimi bojevati za uresničenje tega programa. Vstopil bi v to svrhu v klub „Slovenske zveze“.

V pojasnjenje hočem dodati sledeče: Vera je po mojem prepričanju glavni temelj človeške družbe in zatrljem, da bi se hotel vsakemu rušenju tega temelja odločno upreti ter vse storiti, kar more ta temelj ojačiti in ukrepiti.

Glede narodnostnega vprašanja povdarjam, da je naša sveta dolžnost, skrbeti in vse naše sile uporabiti v to, da si ohranimo svojo narodnost, svoj materni jezik, naj prešine vse slovensko ljudstvo naroden ponos, ki mu zabranjuje še dalje vpogibati svoj tilnik pred tujci!

Ljudstvo, ki si je svesto svoje narodnosti, ki se zaveda svojih pravic, si pridobi tudi občno spoštovanje pri drugih narodih; nasproti pa narod, ki te zavesti nima in se pri vsaki priliki klanja tujcu, žanje za to le sramotilno zaničevanje; kajti vedno je res: „Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti“.

Skrbimo torej, da dobi naše slovensko ozemlje tudi na zunaj povsem slovensko lice ter da se pravična naša zahteva po slovenskem uradovanju pri vseh v slovenskem ozemlju ležečih uradih uresniči!

Mi Slovenci smo bili vedno zvesti podaniki vladarju, tako da naš pesnik po pravici poje: Hrašč se omaje in brib, zvestoba Slovenca ne gane. Go-

tovo hočemo pri tem geslu vztrajati, hočemo si pa svojo hišo sami urediti, na svoji zemlji svoji gospodarji ostati ter nikdar dopustiti, da bi se v naše notranje domače zadeve vmešavali tudi naši sosedje iz severa ali juga.

V to svrhu pa je pred vsem potrebno, da imamo močno razvit in zaveden kmečki stan, njemu na strani pa dobro izobražen stan obrtnikov. V povzdigo in podporo teh slojev našega naroda bi hotel v prvi vrsti posvetiti svoje moči.

Zato se bo nudila v kratkem prilika pri reviziji avstro-ogrške nagodbe, katero priliko v prid našemu ljudstvu izrabiti je sveta dolžnost vsakega poslanca. Posebno pa še, kar se tiče naših slovenskih hmeljarjev, ki se v veliki množini nahajajo v Savinjski dolini, omenjam, da bom strogo na to pazil, da se pri bodočih postavah glede te stroke koristi hmeljarstva ne bodo oškodovale. Da bi pa kmečki in obrtniški stan dobro uspevala, ne zadostuje samo pomoč od zunaj, treba je posebno, da se ta stanova po svoji vzgoji sama vkrepita.

V to svrhu pa nam je potrebna dobra šola. Šola vcepi človeku potrebne vede, mu razbistri um in ga stori samostojnega, da stopi pripravljen in ojačen v borbo za življenje. Treba nam je toraj dobrih šol, seveda na podlagi materinega jezika. Po vzgledu drugih narodov, posebno bratov Čehov, ki so po narodni šoli dospeli do takega blagostanja, da dandanes tekmujejo v vsakem oziru z Nemci, moramo zahtevati ustanovitev kmetijskih in obrtnih šol. Šolsko vprašanje je torej največje važnosti in jaz bi mu hotel posvetiti vsikdar vso svojo pozornost.

Gledé sedaj perečega vprašanja volilne reforme, priznavam, da zahtevam tudi jaz občno tajno in neposredno volilno pravico, ki naj bo v resnici jednaka in ki naj meri vse narode z enako mero. Hočem torej z vso silo delati na to, da se to načelo uresniči in da dobimo štajerski in koroški Slovenci primerno število poslancev.

IV.

Tako so sčasoma prešli ljudje od premišljevanja do sumničenja, od teh do nemira in konečno do bojazni.

Stranka v prvem nadstropju, trgovec Figulus, ki je imel precej napolnjeno mošnjo in dosti vrednostnih papirjev, odpove prvi stanovanje.

Pignar naznanito hišnemu gospodarju.

„Naj ga vzame „leverca“, de ta smeje, „prebil bom tudi brez njega“.

Toda že drugi dan odpove profesor Selinšek v drugem nadstropju. Temu vzgledu sledi vdova v tretjem nadstropju in magistratni uradnik Gričnik.

In tako nastane splošen beg. Predno je minil teden, odpovedale so že vse stranke stanovanje.

Ženske so imele že tak strah, da niso mogle nič spati.

Kuharice in dekle hotele so ubežati „kajti v tej hiši ni obstanka“.

Gospod Pignar je hodil, kakor kak polomljen strah okoli. Gospodična Julika je melanholično po-bešala svojo zlatolaso glavico in njena mati je večkrat čez dan obupno vila roki in vzdihovala.

Na srednji strani hiše, pri vratih, bil je pri-lepljen velik list, na katerem je stalo črno na belem, da se oddado v tej hiši stanovanja... Gospod Pignar je imel dela čez glavo, vedno je letal po stopnicah gorindol ter si brisal potno čelo.

„Vzamete lahko stanovanje, katero se vam dopade“, dejal je ljudem, ki jih je privabil list pri vratih; „cela hiša bo prazna; vse stranke so odpovedale stanovanje... Zakaj? pravzaprav nihče ne

ve; toda čudne reči se gode pri nas, zelo čudne... Pomislite, gospod je znižal stanarino, znatno znižal!“

No, in ljudje so res pomislili, ko so slišali hišnika tako govoriti.

„Ne, v to hišo pa že ne grem!“ „Bog varuj, začarana hiša!“

Matevž Pignar je ostal sam s svojo družino v celem poslopju... Gospa in gospica Julika niste mogli skoro nobeno noč zatisniti oces. Kako pa tudi, ko ste baje slišali, kako grozovito je ropotalo po hodnikih, kako so se odpirala vrata, kako je breščalo nekaj pri drvarnicah in je bobnelo v kletih „kakor bi tisoč čarovaic plesalo svoj divji ples?“ Ženski ste bili tako preplašeni, da ste vsaki dan, ko se je pomračilo, stisnili k svojemu dobremu „ateju“, ki v teh resnih časih pač ni smel več iskati razvedrila v bližnji gostilni — in se ga držali, kakor se drži utopljenec — suhe veje.

Konečno pa tudi g. Matevž Pignar ni mogel spati...

In tedaj sklene nekega jutra nekaj posebnega. Obleče svoj stari frak, se napije „hudičevega olja“, stopi pogumno pred svojega gospodarja, mu izroči ključe in — „nič več se nista videla na svetu“: izginil je s svojo ženo in „lepo Juliko“, kakor kafa.

Gospod doktor Jernej Zavodnik je prodal hišo svojemu prijatelju in odira sedaj svoje kljente, da je strah. Mož je menda spoznal, da „dobrota je sirota“.

Današnja številka ima „Naš Dom“ kot prilogo.

To so glavne točke mojega programa, ki ga hočem z vso odločnostjo zastopati. Pri tem pa opomnim, da bom vsikdar in pri vsaki reči, ki jo spoznam za koristno našemu narodu, isto po svojih močeh in vestno podpiral.

Dostavim še, da nameravam za slučaj izvolitve poslancem po možnosti in po dogovoru z dotičnimi rodoljubi prirerjati v raznih krajih volilnega okolišča shode s tem namenom, da pridem z ljudstvom v ožjo dotiko in poizvem krajevne potrebe in želje, katerim bi se dalo ustreči. Bog živi Slovence!

Maribor, dne 6. julija 1906.

Dr. Franc Voušek,

c. kr. deželni nadsvetnik v Mariboru.

Celjski zaupni shod o volilni preosnovi!

Nečuvna krivica, ki se je zgodila v volilnem odseku in ki je nam štajerskim in koroškim Slovincem zadala udarec v obraz, je povzročila po cellem Spodnjem Štajerskem, v srcu vsakega domoljuba gujev, ki si je dala tudi duška v sledeči spomenici na zaupnem shodu v Celju:

Dne 26. junija 1906 obravnavala se je v volilnem odseku volilna reforma glede Štajerske.

Za nas Slovence je bil to dan žalosti in obupa. Akoprav pripada malo manj kakor ena tretjina vsega prebivalstva slovenski narodnosti in bi smeli potemtakem Slovenci zahtevati od 28 poslancev 9 namesto 6, katere nam daje načrt volilne reforme, in dasiravno so pri tem glasovanju se združili vsi Slovani, je vendar predlog državnega poslanca dvornega svetnika dr. Ploja, da se naj zviša število slovenskih mandatov vsaj na 7, bil odklonjen s 26 glasovi proti 21 glasom.

Slovencev je v štajerski deželi čez 400.000; imeli bi pa manj poslancev kakor Solnograško, ki šteje 193.000 prebivalcev in dobi 7 poslancev.

Ravno tako je bil v istem razmerju odklonjen naš predlog, da bi se v takozmenovani celjski mestni volilni okraj pritegnili tudi vsi slovenski trgi. Sedaj naj zgubijo slovenski trgi, ki so imeli dosedaj volilno pravico v mestni volilni skupini, svojo volilno pravico; ti trgi so: Središče, Zalec, Mozirje, Gornji-grad, Ljubno, Vransko, Sevnica in Kozje.

Ti slovenski trgi so postali čez noč brezpravni ali manj vredni, ker niso več vredni, da bi smeli voliti v mestni volilni skupini, kakor drugi trgi, ki imajo po mnenju naših nasprotnikov nemški značaj oziroma katerih prebivalstvo je po svoji večini nemškega mišljenja.

Edino-le trga Vuzenica in Sevnica je še v zdnjem hipu po posebni milosti velikega Nemca Wastiana doletela sreča, da sta bila sprejeta v to volilno skupino.

Menda ni treba povdarjati, da je to samo pesek v oči. Slovenski trg Sevnica v tej veliki skupini itak nič ne premore ter je na drugi strani tudi

njegov vpliv popolnoma poravnal po vplivu trga Vuzenice, katerega večina bode volila z Nemci.

Ravno tako sramotno smo bili Slovenci premagani celo v tem oziru, da so slovenske občine radgonskega in cmureškega okraja, ki se bile po vladnem načrtu pritegnjene k slovenskemu volilnemu okraju — Maribor, St. Lenart, Gornja Radgona — od tega našega okraja ločene in so se pritegnile k dotičnemu nemškemu volilnemu okraju, v katerem volita sodnijski okraj Cmurek in Radgona.

Ob priliki te razprave in dotičnega glasovanja smo se lahko Slovenci prepričali, da smemo nemške stranke in vlado šteti med najhujše naše nasprotnike. Zanimivo je bilo, da je celo nemški konservativni poslanec Hagenhofer predlagal, naj se število štajerskih poslancev za štajersko deželo pomnoži za tri, izmed katerih bi naj dobili Slovenci tudi eden mandat.

Slovaški poslanci so bili pripravljivi predlogu poslancev Hagenhorja ustreči, tako da bi se bilo število mandatov za štajersko deželo pomnožilo za 3, samo da bi mi Slovenci vsaj eden mandat bili več dobili. Nemci pa niso hoteli v svoji strastni zaslepljenosti in zagrizenosti sprejeti tega predloga.

Nemška ljudska stranka in drugi nemški poslanci, ki ne pripadajo k tej stranki, marveč hočejo biti še boljše Nemci, n. pr. štajerski poslanec Wastian, so se na vso moč trudili, da so pregovorili nemške konservativce, naj bi opustili svoj predlog, kar se je končno tudi zgodilo, tako da so se vsi Nemci z Italijani in socijaldemokrati zjediniili proti nam Slovanom.

Kakor hitro so druge nemške stranke ustregle želji nemških konservativcev, da so se v nekatere mestne volilne okraje uvrstili še nekateri večji kraji na deželi, tako da imajo sedaj konservativci upanje v dotičnih volilnih okrajih predreti proti socijaldemokratskim poslancem, so opustili svoj lastni predlog ter so se v zadnjem trenutku vsi Nemci zjediniili v tem, da naj ostane število poslancev in da se tedaj tudi ne sme število slovenskih mandatov pomnožiti.

Vlada je tudi pri tej priliki kazala, kako čisto drugače postopa, kadar se gre za zahteve Nemcev kakor tedaj, kadar se gre za zahteve Slovencev ali Slovanov sploh.

Celjskega mestnega volilnega okraja ni dovolila na noben način razbiti, marveč je celo odkritosrčno priznala, da so se ti nemški trgi nalašč zložili v eden volilni okraj, da nebi prišel nemški značaj volilnega okraja nikdar v nevarnost, z drugimi besedami, da bi v narodnem oziru kolikor mogoče bil enotea volilni okraj.

Seve, da bi vlada bila vse slovenske trge tudi zložila v eden mestni okraj, ji ni prišlo na misel, čeprav je morala sprevideti, da je to krivica in nezasluzeno zapostavljanje slovenskega naroda, kateremu se na ta način utisne pečat manjvrednosti na svoje čelo.

Pa ako je vlada tukaj že tako navdušeno zagovarjala narodno enotnost dotičnega volilnega okraja, bila bi morala to tudi tedaj storiti, ko je stavil

državni poslanec Wastian predlog, da se naj slovenske občine od radgonskega in cmureškega okraja izločijo iz slovenskega volilnega okraja in pritegnjejo k nemškemu volilnemu okraju, v katerem se nahajata okraja Cmurek in Radgona. Tedaj bi bil moral minister vstati, usta odpreti in zagovarjati vladni načrt, zagovarjati bi moral, da morajo voliti slovenske občine v slovenskih, ne pa v nemških volilnih okrajih, v katerih se pogreznejo kakor v morju. Ako bi bil veliki Nemec minister Bienert le eno besedo znil, gotovo se ne bi bil sprejel predlog poslancev Wastiana; nasprotno pa je bilo ministru prav vseč, da je mogel spet ustreči Nemcem in da so Nemci njegovo lastno delo, tedaj vladni volilni načrt, nam na škodo spremenili.

To je naravnost škandal, da se minister tedaj, kadar se gre za korist Nemcev, oglasi in vladni načrt toplo priporoča, tam pa, ko bi ga bilo treba zagovarjati na korist Slovencev, se stisne v kot in molči.

To je star način, kako se deli v Avstriji pravica.

Pri tem se pa še vidi, da nemški zagrizenci ne izpustijo zlepa niti pedi slovenske zemlje, katero enkrat imajo. Človek bi mislil, da bi jim moralo biti malo mar za to, ali te slovenske občine, ki se nahajajo v cmureškem in radgonskem okraju, ki torej itak ne pripadajo njihovemu narodu, z nami volijo ali pa v nemškem volilnem okraju.

Koliko da smemo upati glede Koroške, nam je pokazalo glasovanje v odseku; tudi tam smo bili premagani, večina nam ni priznala drugega mandata.

Nam ni čisto nič za tako volilno reformo, ki bi samo krivica, ki se nam itak že godijo, pomnožila in le v drugi obliki odobrila in sicer za dolgo, dolgo vrsto let. Rajši hočemo še krivice, ki se nam godijo, nekoliko časa pretrpeti, kakor da bi si sami podpisali smrtno obsodbo. Tega nam ne pripušča naša narodna čast in naša narodna korist. Mi nočemo, da bi namesto predpravice grajščakov, meščanov in trgovcev, ki se naj odpravijo, stopile predpravice Nemcev in bogatinov.

Mi zahtevamo od naših državnih poslancev, prvič, da delajo z vso silo in z vsemi moči na to, da pridobimo štajerski in koroški Slovenci po eden novi mandat, mi štajerski Slovenci najmanj sedem in koroški Slovenci najmanj dva mandata; drugič, da se glede slovenskih občin cmureškega in radgonskega okraja sprejme vladni volilni načrt, po katerem volijo v volilnem okraju, ki obsega okraje: Maribor, St. Lenart, Ljutomer in Gornjo Radgona; tretjič, da se prenaradi takozmenovani celjski mestni volilni okraj v tem oziru, da se uvrstijo vanj vsi trgi Spodnještajerske in da ne smejo na noben način biti izpuščeni celo tisti trgi, ki so dosedaj imeli volilno pravico v mestni skupini. Naši državni poslanci se naprosijo, naj se poslužijo najskrajnejših sredstev, ki so poslancem na razpolago, posebno obstrukcije in sicer že pri sejah volilnega odseka, tako da ne ta način preprečijo in razbijejo to volilno reformo, ki nima drugega namena, kakor da za vse čase omogoči nemško nadvlado v naši državi.

Dan plačila . . .

Povest. — Spisala Marica Potoška.

V eni najlepših vil predmestja je stanovala vdova baronica Winter. Edini sin Viljem je bil odšel že pred letom k vojakom, da odsluži običajno leto. Baronica je po njegovem odhodu opravila vse služabnike, ter si pridržala edino postrežnico Lucijo, mlado, komaj 17letno siroto, kateri je bila jako naklonjena.

Prav danes je prejela baronica od sina pismo. „V par dneh se vrnem ter ostanem potem dalj časa pri Tebi“, je pisal.

Baronica je urno naročila Luciji, naj pripravi sinove sobe, sama pa se je zamišljeno sprehajala po vrtu.

Kak bo neki sedaj njen Viljem? Že nad leto ga ni videla. Bog zna, če ni morda tudi njega pokvarila slaba družba, kar se tolikokrat dogaja. Doma je bil jako dober, pokoren sin, dal Bog, da se v tujini ni pokvaril!

Dva dni pozneje je došel Viljem.

„Dobrodošel sinko!“ ga je pozdravila baronica. „Zdravo mamica!“ zaklical je Viljem ter jo objel.

„Pojdi sedaj, preobleci se, potem pa pridi k obedu. Lucija, si li pripravila Viljemu sveže vode?“

„Da, gospa baronica.“

Viljem je začuden zrl za Lucijo.

„Kaka krasotica je postalo to dekle! Ha ha, tem bolje, bode vsaj kaj zabave“, se je smejal lahkomišeln.

Vstopivši v svojo sobo je koj pozvonil.

„Želite, gospod baron?“ je vprašala Lucija pri vratih.

„Vstopite vendar, Lucija! Moj sluga je ostal še na kolodvoru, pomagajte mi torej vi izzuti čevlje.“

Lucija ga je začudeno pogledala, a se potem molče sklonila ter mu odvezla čevlje.

„Tako, Lucija, hvala!“ — — —

Vse drugačno življenje se je začelo sedaj v vili baronice Winter. Mladi baron je povabil tu in tam svoje prijatelje. Lucija je imela ob takih prilikah dovolj opraviti v kuhinji, dočim je baronov sluga stregel gostom. Njej je bilo to celo ljubo, kajti opazila je kmalu, da jo baron zasleduje, ter se ga je kolikor možno izogibala.

Nekega dne se je baronica kmalu po obedu odpeljala v mesto. Viljem je tožil, da ga boli glava ter je ostal doma. Toda mislil si je:

„Čakaj, Lucija, danes sva sama doma, ne nideš mi!“

Lucija je pospravljala v kuhinji, ko je baronica odšla. Kmalu na to je baron pozvonil. Naglo je vrgla kuhinjski predpasnik od sebe, ter hitela v sobo.

„Sem pojte!“ ji je velel baron, ko je obstala pri vratih.

Stopila je za korak naprej. Baron je sedel na divanu pri mizi.

„Pridite vendar bližje, kaj se me mar bojite?“

„Ne, gospod baron, toda poveste mi lahko tudi tako, kar želite.“

„Pojte sem!“

Tedaj pa se je Lucija brez odgovora obrnila ter hotela oditi.

Bliskoma je stal baron poleg nje ter jo trdno prijel za roko.

Lucija se je naglo obrnila, oko ji je jezno blestelo.

„Izpustite me!“

„Da, toda prej mi daš poljub“, odgovoril je baron, ter jo skušal objeti.

Lucija se je branila, toda baron je bil močnejši, objel jo je z obema rokama ter jo poljubil na lice.

„Ah!“ vskliknila je jezno.

Hipoma si je oprostila desnico, stisnila pest, ter ga z vso močjo udarila v obraz. Baron je omahnil, Lucija pa je naglo zbežala iz sobe. „Čakaj, to ti povrnem!“ klical je baron ves srdit za njo.

Ko se je baronica zvečer vrnila, je našla Viljema z obvezanim obrazom.

„Za božjo voljo, kaj se je zgodilo?“

„Nič, noga se mi je zapletla v preprogo, padel sem ter zadel ravno na vogal mize“, odvrnil je sin čmerno.

Baronica je bila vsa iz sebe. Vrhu vsega tega ji je Lucija še isti večer naznaila, da v osmih dneh izstopi iz službe. Povedati ni hotela zakaj, ker ni marala žaliti dobre baronice. Viljem jo je pustil poslej v miru, toda maščevati se je hotel na vsak način.

Po osmih dnevih je Lucija odšla. Ko je odhajala, je dejal Viljem materi:

„Ti mamica, zakaj ne pregledaš njenih stvari? Jaz ne razumem, kako ji moreš tako zaupati.“

„Viljem, ne žali me! Saj veš, da je bila Lucija vedno poštena.“ (Dalje prihodnjic).